

Arrest

nr. 301 637 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 9 augustus 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming geweigerd wordt en kennelijk ongegrond wordt verklaard.

Bij het koninklijk besluit van 7 april 2023 wordt Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Albanië problemen te kennen met de belagers van haar schoonbroer P., die hem ervan betichtten hun inkomsten door zijn restaurant en feestzaal te hebben ontnomen. In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat de door verzoekster geschetste problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Voorts considereert de commissaris-generaal dat verzoeksters gedrag, dit van haar partner en zelfs van haar schoonbroer P. onverenigbaar zijn met het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe dan ook wordt geoordeeld dat verzoekster niet aantoont dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.2. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat de door verzoekster geschetste problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en geen nexus vertonen met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag, te weten ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging. De problemen tussen verzoeksters schoonbroer P. en zijn belagers ontstonden immers naar aanleiding van zijn uitbating van een restaurant en feestzaal (administratief dossier, NPO, p. 7), hetgeen een privéaangelegenheid betreft.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aangeeft dat niet kan worden betwist dat zij bij een terugkeer naar Albanië het slachtoffer zal worden van vervolging omwille van het behoren tot een sociale groep, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee voorbij gaat aan het begrip ‘sociale groep’ zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Verzoekster, die dit betoog overigens op geen enkele wijze concretiseert, toont dan allerm minst aan dat zij bij een terugkeer naar Albanië het slachtoffer zal worden van vervolging omwille van het behoren tot een sociale groep.

2.3. Voorts overweegt de commissaris-generaal pertinent als volgt:

“Voorts wordt opgemerkt dat uw gedrag en dat van uw partner onverenigbaar is met het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals dit gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. U diende immers pas een verzoek om internationale bescherming in op 7 april 2023 terwijl u reeds op 22 maart 2022 naar België reisde. Uw verklaringen dat u niet wist wat u moest doen met uw leven, dat de beslissing bij uw echtgenoot lag en deze besluiteloos bleef (CGVS, p. 6-7), is hiervoor geenszins

afdoende. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dit geldt eens te meer gezien het feit dat uw schoonbroer reeds jaren geleden in Frankrijk internationale bescherming verkreeg (CGVS, p. 8) en u een nicht heeft die in België woont (CGVS, p. 11). Dat u pas voor het eerst internationale bescherming aanvraag nadat u reeds een jaar in België verbleef, is dan ook een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een reëel risico op ernstige schade. Bovendien wordt vastgesteld dat uw echtgenoot afwisselend in Duitsland en in België verblijft, zonder dat hij in één van deze landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS, p. 3-4). U stelde dat hij uit veiligheidsoverwegingen niet bij u verblijft en zich steeds verplaatst, hetgeen geenszins kan overtuigen gezien het feit dat uw echtgenoot regelmatig foto's op Facebook plaatst waar zijn locatie duidelijk uit blijkt. Dat hij dit zou doen omwille van zijn werk, of omdat zijn belagers hem hier niet zouden volgen (CGVS, p. 13), strookt niet met uw stelling dat hij omwille van de veiligheid niet bij u in België zou verblijven. Overigens plaatst ook uw schoonbroer regelmatig zijn locatie (in Frankrijk) op Facebook, en ondermijnt het feit dat hij zich in Albanië begaf terwijl hij in Frankrijk internationale bescherming kreeg, de ernst van zijn vrees. De geloofwaardigheid van de ernst van uw vrees en die van uw gezin word hierdoor dan ook ernstig aangetast."

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat zij de facto bescherming genoot door haar aanwezigheid op het grondgebied van de Europese Unie en dat een formele indiening van een verzoek om internationale bescherming niet tot gevolg heeft dat ze de facto meer bescherming geniet. De Raad wijst erop dat deze argumentatie allerminst als afdoende verschoning kan worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren.

In zoverre verzoekster er nog op wijst dat er een sterke patriarchale cultuur heerst in Albanië, dat haar echtgenoot geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen, dat het enkel omwille van zijn afwezigheid was dat verzoekster alsnog een verzoek om internationale bescherming indiende en zij niet mag worden afgerekend op het feit dat zij "geen rekening heeft gehouden met de bedoelingen van haar echtgenoot", stelt de Raad vast dat verzoekster ook met deze argumentatie geen afdoende verschoning bijbrengt voor haar laattijdig verzoek om internationale bescherming. Dit klemt des te meer aangezien deze redenen verzoekster er niet van hebben weerhouden om zich in 2023 alsnog vluchteling te verklaren.

Waar verzoekster nog betoogt dat uit haar houding vanaf haar vertrek uit Albanië tot de aanvraag van haar verzoek om internationale bescherming blijkt dat zij bescherming zocht bij de Belgische autoriteiten, stemt dit allerminst overeen met de vaststelling dat zij, hoewel zij reeds op 22 maart 2022 naar België reisde, slechts meer dan een jaar later een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeksters verzoek om internationale bescherming vormt aldus wel degelijk een contra-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.4. Zelfs zo verzoekster de ernst van haar problemen hebben aangetoond – quod non –, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de meest recente en actuele informatie waarnaar wordt verwezen, op goede gronden dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar de verklaringen van verzoekster: "(...) Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Volgens uw verklaringen ging uw echtgenoot 'een aantal keer' naar de politie, maar u wist niet wat hij allemaal ondernam. U legde geen enkele vorm van bewijs neer van de klachten of meldingen die uw echtgenoot bij de politie zou hebben gemaakt. Naar aanleiding van de inbraak in zijn muziekstudio, waar materialen werden ontvreemd en beschadigd, legde

hij geen politieklacht neer (CGVS, p. 14-15). De reden waarom hij dit niet deed, met name het indienen van een klacht omwille van materiële zaken geen zin heeft, kan het nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat de belagers van uw echtgenoot contacten zouden hebben binnen de politie (CGVS, p. 11) doet hier geenszins afbreuk aan – te meer daar uw schoonbroer zelf voor de politie werkte (CGVS, p. 7) en ook uw echtgenoot een vriend heeft die bij de politie werkt (CGVS, p. 8).”

Verzoekster merkt op dat de politie weigert om tussen te komen in dit soort geschillen en zelfs weigert om dergelijke klachten te registreren, zodat er logischerwijze geen processen-verbaal kunnen worden voorgelegd. Verzoekster meent dat het ontbreken van dergelijke documenten echter niet betekent dat haar echtgenoot geen dergelijke stappen heeft ondernomen. De Raad stelt vast dat verzoekster zich te dezen in wezen beperkt tot het louter uiten van blote beweringen en het minimaliseren en tegenspreken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motivering.

Waar verzoekster voorts opmerkt dat het in de context dat de politie weigert tussen te komen, logisch is dat haar echtgenoot geen klacht indiende voor de inbraak in zijn studio, kan zij geenszins afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat, wanneer de autoriteiten niet worden ingelicht, zij vanzelfsprekend niet kunnen optreden tegen de feiten.

Verzoekster vervolgt dat de Albanese autoriteiten haar geen bescherming kunnen bieden, wijst op corruptie doorheen de diverse Albanese autoriteiten en citeert uit diverse rapporten en artikels die tevens aan het verzoekschrift wordt gevoegd (stukken 3-13). Nog daargelaten de vaststelling dat een groot deel van de informatie waarop verzoekster zich steunt betrekking heeft op de specifieke situatie van bloedwraak – waarvan in casu geen sprake is –, dient erop gewezen dat niet wordt betwist dat er nog ruimte voor verbetering is – onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Uit de geconsulteerde objectieve landeninformatie blijkt echter duidelijk dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen bloedwraak, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Er kan dan ook wel degelijk besloten worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de zwaarwichtigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

2.5. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift nog aanvoert dat er in Albanië een hoge graad van geweld ten aanzien van vrouwen heerst, zij eraan herinnert dat “de echtgenoot van verzoekster over een politieke invloed geniet” en zij “verschillende documenten indiende aangaande de problemen waarmee de vrouwen die het slachtoffer van geweld zijn geconfronteerd worden”, is het de Raad niet duidelijk waarop verzoekster doelt aangezien zij noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op de zetel van het CGVS gewag heeft gemaakt van een situatie van huiselijke geweld, doch enkel verwees naar de problemen die zouden voortvloeien uit de problemen van haar schoonbroer P.. Ook waar verzoekster verwijst naar een vendetta, het feit dat “de door verzoeker begane moord, waarvoor hij 17 jaar in de gevangenis heeft gezeten en die door de tegenpartij niet ter discussie wordt gesteld, een bloedvete heeft doen ontstaan”, tast de Raad volledig in het duister waaraan verzoekster refereert.

2.6. In zoverre verzoekster nog een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.7. Waar verzoekster vervolgt dat er een schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet voorligt, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat de door verzoekster aangehaalde problemen op zich niet dermate zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van eerdere ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster met betrekking tot de door haar verklaarde problemen en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet aantoont dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

2.8. Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het summier poneren van een vrees, het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene landeninformatie, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.9. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekster het niet eens te zijn met de hierin gemaakte analyse. Zij stelt dat haar schoonbroer in zijn land van herkomst problemen kende en daardoor ook haar echtgenoot in de problemen is gekomen. Waar haar wordt verweten dat zij lang heeft gewacht met het indienen van een beschermingsverzoek, erkent verzoekster dat dit het geval is, maar stelt zij dat dit haar onterecht ten kwade wordt geduid, daar zij afkomstig is uit een patriarchale cultuur en zij aanvankelijk haar echtgenoot, die veel over en weer reist tussen België en Duitsland, heeft laten beslissen. Dat zij uiteindelijk toch het initiatief heeft genomen om een eigen beschermingsverzoek in te dienen, is in de eerste plaats ingegeven door de zorg voor de toekomst van haar kinderen, voor wie zij stabiliteit wil. Verzoekster meent dat dit gegeven ten onrechte door een negatieve bril wordt bekeken. Waar haar wordt verweten dat zij geen documenten of informatie over de klachten van haar echtgenoot bij de politie in Albanië heeft bijgebracht, verwijst verzoekster opnieuw naar het patriarchaal karakter van de Albanese samenleving en het gegeven dat een eigen initiatief op dit gebied wordt beschouwd als een impliciet opkomen tegen de macht van de man. Zij stelt wel degelijk een poging te hebben gedaan om bescherming van haar nationale autoriteiten te verkrijgen, maar hierin niet is geslaagd en meent dat de verwerende partij en de Raad ten onrechte uitgaan van een te optimistische inschatting van de positie van de vrouw in haar land van herkomst, die nader dient te worden onderzocht. Ook meent zij dat de landeninformatie waarop de bestreden beslissing en de beschikking zijn gesteund onvoldoende recent is, zodat er minstens aanleiding is om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de verwerende partij.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekster ter zitting, met voormeld betoog, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 31 oktober 2023.

Verzoeksters argumentatie ter zitting betreft in wezen niets meer dan een herhaling van haar vluchtrelaas en eerder door haar afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, zoals o.a. waar zij wijst op de patriarchale cultuur in Albanië. Dit zijn allemaal elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waar wordt op ingegaan en over geoordeeld in voormelde beschikking.

Verzoekster laat ter zitting evenwel na concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking van 31 oktober 2023. Zij geeft weliswaar te kennen het niets eens te zijn met de gronden van die beschikking, maar brengt hier geen concrete inhoudelijke repliek tegen in en slaagt er bijgevolg niet in hierop een ander licht te werpen. De Raad beklemtoont dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster blijft hiertoe in gebreke. Haar betoog betreft grotendeels een loutere herhaling van elementen waarover reeds werd geoordeeld, maar zij laat na om op zitting die gronden inhoudelijk van concrete en dienstige repliek te voorzien. Naast het herhalen van reeds aangehaalde elementen beperkt zich zij zich voorts tot zeer algemene opmerkingen en kritiek, waarmee zij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de gronden van de beschikking.

Met haar herhalende argumentatie en algemene opmerkingen, zoals haar opmerking dat zij uiteindelijk toch het initiatief heeft genomen om een eigen beschermingsverzoek in te dienen en dit in de eerste plaats is ingegeven door de zorg voor de toekomst van haar kinderen voor wie zij stabiliteit wil, in casu een a posteriori verklaring die zij niet eerder aanhaalde, en haar standpunt dat dit alles ten onrechte *“door een negatieve bril wordt bekeken”*, ontkracht noch weerlegt verzoekster de grond in de beschikking, onder punt 2.3., omtrent haar laattijdig verzoek. Zij slaagt er niet in hetgeen hierover eerder werd vastgesteld en geoordeeld in een ander daglicht te plaatsen. Zoals eerder werd opgemerkt, vormt de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming wel degelijk een contra-indicatie voor de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Bovendien toont verzoekster hoe dan ook niet aan dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten de ernst en zwaarwichtigheid ervan, aan nationale bescherming van de Albanese autoriteiten ontbreekt, zoals in de beschikking onder punt 2.4 wordt vastgesteld en waarbij o.a. wordt opgemerkt: *“Zelfs zo verzoekster de ernst van haar problemen hebben aangetoond – quod non –, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.”*

De loutere, algemene opmerking ter zitting dat zij wel degelijk een poging heeft gedaan om bescherming van haar nationale autoriteiten te verkrijgen, maar hierin niet slaagde, is, net als haar algemene kritiek dat

de verwerende partij en de Raad ten onrechte uitgaan van een te optimistische inschatting van de positie van de vrouw in haar land van herkomst en deze nader dient te worden onderzocht, geenszins van aard om afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen in de beschikking (in punt 2.4) op grond waarvan wordt geconcludeerd: *“Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de zwaarwichtigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.”*

Het betoog dat zij geen documenten of informatie over de klachten van haar echtgenoot bij de politie in Albanië kan bijbrengen omwille van het patriarchaal karakter van de Albanese samenleving en het gegeven dat een eigen initiatief op dit gebied wordt beschouwd als een impliciet opkomen tegen de macht van de man, kan niet overtuigen. De Raad ziet niet in waarom haar echtgenoot haar geen documenten of informatie kan bezorgen daar hij zich er van bewust moet zijn dat in het kader van een beschermingsverzoek dit enkel in het voordeel van verzoekster – zijn echtgenote – en hun kinderen kan zijn.

Verzoekster toont, zoals eerder werd vastgesteld, niet in concreto aan dat zij alle redelijk en realistisch van haar te verwachten in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden, zoals die uit de landeninformatie blijken, afdoende heeft benut, laat staan heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten haar geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen geven. Zij dient dit concreet aan te tonen, waartoe zij echter in gebreke blijft, ook waar zij ter zitting op algemene wijze opwerpt dat de landeninformatie waarop de bestreden beslissing en de beschikking zijn gesteund onvoldoende recent zou zijn.

De Raad wijst erop dat, wat dat laatste betreft, de informatie van de verwerende partij wel degelijk recent is en veel recenter dan deze die verzoekster zelf aanbrengt. Tevens brengt hij in herinnering dat Albanië bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd aangewezen als veilig land van herkomst. Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet is de beoordeling of een land een veilig land van herkomst is gestoeld op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties. Verzoekster lijkt hieraan voorbij te gaan, minstens verliest zij dit uit het oog.

Bovendien had verzoekster meer dan voldoende de mogelijkheid om, indien zij de informatie door het CGVS aangebracht niet voldoende recent acht, zelf actuele(re) informatie bij te brengen. Verzoekster maakte van de gelegenheid om info bij te brengen overigens gebruik, door informatie aan haar verzoekschrift te voegen, maar zij bracht zelf veel oudere informatie aan, zoals een rapport van Amnesty International over de periode 2017-2018, inmiddels meer dan vijf jaar geleden en derhalve bezwaarlijk actueel, en voorts onder meer nog een rapport van september 2015. Daarnaast bracht zij informatie aan, nota bene van 2016, over vendetta, terwijl, zoals eerder in de beschikking al werd opgemerkt, hier totaal geen sprake van is. De informatie bij haar verzoekschrift gevoegd bevat daarnaast zelfs nog oudere informatie van 2013, intussen meer dan tien jaar geleden.

Dat verzoekster ter zitting, bij monde van haar raadsman, aanvoert dat de landeninformatie waarop de bestreden beslissing en de beschikking zijn gesteund onvoldoende recent is, is in het licht van het voorgaande dus totaal niet ernstig.

Verzoekster brengt bijgevolg geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de aanwezigheid van en mogelijkheid tot overheidsbescherming in Albanië is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een daglicht stellen. Hoe dan ook, zo herhaalt en benadrukt de Raad, dient verzoekster in concreto aan te tonen dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten de ernst en zwaarwichtigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt, waartoe zij dus geheel in gebreke blijft.

6. Gelet op het voorgaande, wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 31 oktober 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg geeft verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES